

- ◆ 'Zonder drank verzuipt sport' thema Schaffelaarpodium pagina 14-15
- ◆ **Nieuwe toekomst Mark, Wesley en Gert via Ons Bedrijf** pagina 16-17
- ◆ Herstel Asschatterkeerkade vordert pagina 21
- ◆ Gemeentebelangen in Scherpenzeel raakt open zenuw pagina 23
- ◆ Gerard van Manen uit Renswoude beschrijft geschiedenis van lutheranen pagina 24-25◆

'Belangrijk om werk van Ons Bedrijf door te zetten'

Mark, Wesley en Gert vinden baan via Ons Bedrijf in Barneveld

Reïntegratiebedrijf Ons Bedrijf in Barneveld had afgelopen jaar te kampen met minder inschrijvingen van mensen die door persoonlijke omstandigheden of ziekte thuis zitten, psychische problemen kennen of een licht-verstandelijke beperking hebben.

Om die negatieve trend te doorbreken, gaat de organisatie actief werven bij werkgevers in de omgeving om zo meer naamsbekendheid te krijgen. „Wij nodigen werkgevers persoonlijk uit om hen uit te leggen wat we allemaal doen. Zo hopen we meer plekken te vinden waar we cliënten kunnen plaatsen. Mogelijk hebben werkgevers zieke werknemers die ze ergens anders onder willen brengen. Wij kunnen hen daarbij helpen”, vertelt reïntegratieconsulent Hans Boerema. Volgens hem is het belangrijk om het werk van Ons Bedrijf door te zetten, om mensen als Mark, Wesley en Gert ook in de toekomst te kunnen helpen.

Door Bianca Jonker

Mark van den Broek:

„De meesten zijn wel in voor een lolletje”

„Toen ik een jongetje van zes jaar oud was, zeiden mensen van verschillende instanties tegen mij dat ik op mijn twintigste doodongelukkig zou zijn. Die mensen hebben mooi ongelijk gekregen.” Mark van den Broek (21) uit Lunteren is autist. Al op jonge leeftijd kwam hij in aanraking met allerlei instanties, die geen rooskleurige toekomst voor hem schetsten. „Als autist word je in een bepaalde hoek gedrukt, waar je moeilijk uit kan komen. Niet iedereen weet hoe je moet omgaan met autisten. Het belangrijkste is dat mensen me respecteren zoals ik ben.”

Mark was de eerste autist die bij Ons Bedrijf terecht kwam. Vanuit de Donnerschool in De Glind (school voor speciaal onderwijs), mocht hij twee dagen per week stagelopen bij Ons Bedrijf, dat toen nog huide in een kleine hal in Lunteren. Mark wilde graag leren in de praktijk, maar nergens anders was plek voor een jongen als hij. „Ik zou naar een andere metaalwerkplaats gaan, maar daar mocht je niet als zestienjarige aan de slag. Ik was erg druk en had speciale begeleiding nodig, dat kon ik hier krijgen.”

De eerste tijd mocht Mark alleen knoppen van verschillende machines op de metaalwerkplaats bedienen. „Het stelde weinig voor. Het was vooral om te kijken wat voor iemand ze in huis hadden.” Voor de begeleiders was het nog moeilijk om in te schatten wat Mark nodig had, omdat ze geen ervaring hadden met autisten. „Ook wij hebben veel geleerd in dit proces”, vertelt begeleider Heico van de Hudding. Mark toonde goede inzet en mocht draadtappen. Daarbij maakte hij schroefdraad, dat bestemd was voor de fietsindustrie. „Dat was een gevaarlijke klus. Een halve dag was geen probleem, maar daarna werd ik melig of viel ik in slaap. Zou er dan iets fout gaan, dan had ik een serieus probleem.” Het draadtappen was niet voor Mark weggelegd. Het ombuigen van buizen tot fietsdragers vond hij leuker. Ook mocht hij af en toe zagen en regelmatig boorde hij gaten voor allerlei klussen. Verder leerde

Mark van den Broek heeft bij Ons Bedrijf zijn heftruckrijbewijs gehaald.

Mark lassen bij Ons Bedrijf. „Een keer was ik te eigenwijs om een kap op te zetten. Daar heb ik van geleerd! Mijn hoofd was kots verbrand.” Vanuit Lunteren verhuisde Ons Bedrijf naar de Nijverheidsweg in Barneveld. Cliënten helpen met opknappen van het gebouw. Ook Mark droeg zijn steentje bij. „Mijn begeleider had ondertussen een aar-

dig hoge dunk van me, dus mocht ik veel doen voor de verbouwing. Dat was heel gezellig. Sowieso heerst hier een goede sfeer op de werkvloer. De meesten zijn in voor een lolletje en je mag hier ook fouten maken.” Twee jaar geleden is Mark vanuit Ons Bedrijf doorgestroomd naar een reguliere baan. Hij werkt fulltime bij schildersbe-

drijf en glashandel Vreeker in Harderwijk. Met zijn vader vormt hij een team van glaszetters. „Samen met mijn vader in de bus was wennen. We zijn beide eigenwijs, dus dat botst wel eens.” Het ging goed bij Vreeker en een jaar geleden kreeg hij een vast contract. „Ik heb het goed voor elkaar. Ik ben nooit in aanraking gekomen met de politie, ik heb een eigen huis en een baan.”

Wesley van den Broek:

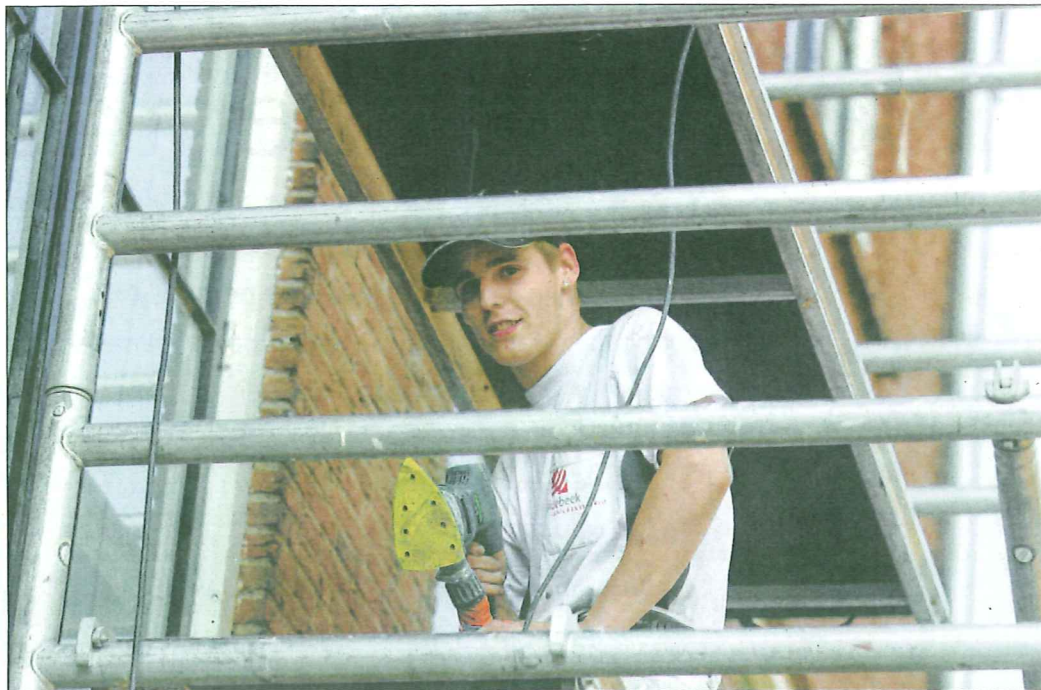
„Ik word rustig als ik aan het schilderen ben”

Met vervlekken op zijn broek schuift Wesley van den Broek (22) uit Barneveld aan tafel. Hij oogt als een rustige jongen, maar vertelt dat hij als 18-jarige jongen heel anders Ons Bedrijf binnenkwam. „Ik was erg druk en had geen zin in begeleid werk. Ik wilde zelfstandig zijn. In het begin vond ik het heel vervelend dat telkens op mijn vingers gekleken werd, maar ze lieten me steeds meer mijn eigen gang gaan.” Wesley werkte als stratenmaker, maar kreeg een heupaandoening. Op zijn achttiende werd hij voor 70 procent afgekeurd. „Ik moest opnieuw bedenken wat ik wilde doen met mijn leven.”

Wesley was aanvankelijk niet enthousiast om bij Ons Bedrijf aan de slag te gaan, toch geeft hij toe dat het een goede zet is geweest. Dat hij er weinig zin in had, merkte ook begeleider Heico van de Hudding. „Het eerste jaar kwam het vaak voor dat hij niet kwam opdagen. Wij hebben dan de keuze om hem zijn gang te laten gaan, of er wat aan te doen. Ik heb hem meerdere keren uit zijn bed gehaald en hem meegenomen naar de werkplaats. Wesley had wat extra stimulering nodig. Die kunnen wij bieden. En als Wesley eenmaal aan het werk was, ging het uitstekend”, vertelt Van de Hudding.

Wesley is eerlijk over de reden dat hij vaak in bed lag als hij moest werken. „Ik wist dat ik niet ontslagen zou worden bij Ons Bedrijf. De organisatie staat juist bekend om de begeleiding bij het werk. Het mooie aan Ons Bedrijf is dat je niet alleen leert hoe je moet werken, maar ook hoe je moet omgaan met werktijden, de werkgever en collega's.”

Het was moeilijk om iets te vinden dat Wesley echt leuk vond. Snel werd duidelijk dat metaalwerken niet zijn 'ding' was. Toen Ons Bedrijf verhuisde naar de huidige

Wesley van den Broek wordt rustig van schilderwerk.

locatie, mocht hij helpen met schilderen. „Dat vond ik meteen leuk. Door heel geconcentreerd bezig te zijn, word ik rustig. Het schone werk past beter bij me.” Wesley was de eerste die voor schilderen koos

binnen Ons Bedrijf. Tegenwoordig kunnen cliënten van Ons Bedrijf kiezen voor schilderen op de locatie in De Glind. Wesley ging stagelopen bij een schildersbedrijf in Barneveld, maar dat ging niet zoals hij

had verwacht. „Zij dachten een professionele schilder in huis te halen, maar ik moest alles nog leren. Daarna kon ik bij Van de Beek uit Barneveld terecht en daar werk ik nu nog steeds met veel plezier.”

Gert Bunt:

„Ik kreeg toch een soort stempel opgedrukt”

Meerkanten (GGZ instelling voor psychiatrie) in Barneveld heeft Gert Bunt (51) uit Nijkerk doorverwezen naar Ons Bedrijf. Gert was voor de tweede keer overspannen geraakt en hem werd geadviseerd rustiger aan te doen. „Ik vond het vreselijk om daarnaartoe te moeten. Ik kreeg toch een soort stempel opgedrukt.” Ons Bedrijf zou bemiddelen bij het vinden van een nieuwe baan en hem daarbij begeleiden. „Ik heb verschillende leidinggevende functies gehad. Ik ben zelfs een aantal jaren manager

geweest van een supermarkt. Nu moest ik op de rem staan. Ik wist dat het beter voor me was, vooral na mijn tweede burn-out, maar toch, op goede dagen kriebelt het nog wel eens om het hogerop te zoeken.”

Op zijn zestiende begon Gert in de supermarkt te werken bij de zuivelafdeling, niet veel later kwam hij terecht op de kruideniersafdeling en toen hij er drie jaar werkte, werd hij manager. „Misschien is die snelle ontwikkeling ook een van de

redenen dat ik op mijn dertigste overspannen raakte. Sociaal liet ik alles links liggen, de winkel stond op de eerste plaats. Meer dan eens werd ik weggeroepen bij mijn gezin, omdat het alarm in de winkel afging. Er werd vrij regelmatig ingebroken. De eerste zondag van mijn vakantie ging ik nog even in de winkel kijken. Pakken koffie vielen naar beneden en ik zag inbrekers in de winkel. Stiekem heb ik de politie gebeld, ondertussen hield ik alles in de gaten. De inbrekers werden gepakt.

Zo'n gebeurtenis had een enorme impact op mij.”

Gert is acht maanden opgenomen geweest in de dagbehandeling. Toen hij aan de beterende hand was, dacht hij na over wat hij wilde doen. Hij kende Kühne Automotive in Hoevelaken via iemand die bij hem in de buurt woont. Kühne is een aanbieder op de vervangingsmarkt van auto-onderdelen in Nederland, België en Luxemburg. „Ik belde mijn begeleider van Ons Bedrijf dat het mij wel wat leek om daar te werken. Hij belde erachteraan en ik kon er terecht voor een stageplek.” Inmiddels heeft Gert een vast contract gekregen. De Nijkerker is enorm te spreken over de begeleiding die hij krijgt vanuit Ons Bedrijf, maar ook vanuit zijn huidige werkgever. „Regelmatig wordt me gevraagd hoe het met me gaat. Mijn werktempo is omhoog gegaan en mijn gezicht staat weer helder. Het is fijn om weer te werken, om bezig te zijn en geld binnen te halen.” Naar zijn collega's toe is hij open over hoe hij bij Kühne terecht is gekomen. „In het begin vond ik het wel vervelend dat ik een stempel opgedrukt had gekregen. Ik wilde dat alles perfect ging, zodat ik een goede indruk zou maken. Maar ik leerde snel dat ik beter een tweede keer om uitleg kon vragen, dan zelf maar wat te doen. Mijn collega's accepteren me en weten hoe ik ben.”

Elke ochtend is Gert om 9 uur aanwezig en om 11 uur begint hij aan zijn rit om automaterialen in het hele land af te leveren. Om 3 uur komt hij terug en gaat hij na een uur naar huis. „Meestal ben ik rond half vijf thuis. Dat is heel anders dan toen ik een leidinggevende functie had. Ik maakte lange dagen en zag mijn gezin pas na zevenen. Dan was ik kapot en reageerde mijn moeheid af op mijn gezin. Ik had een goede baan met een goed salaris, maar toen raakte ik overspannen. Ik moest veel laten door de ziekte. Ik zoek nu meer rust en weet beter mijn grenzen aan te geven. Nu staat mijn gezin op de eerste plaats, in plaats van mijn carrière. En ik geniet volop van hoe het nu gaat.”

Gert Bunt levert als chauffeur automaterialen door het hele land.